

عنوان مقاله:

فراوانی نسبی هاری حیوانات و برخی عوامل موثر بر آن در استان کرمان طی دهه ۱۳۷۲ تا ۱۳۸۲

محل انتشار:

مجله دانشکده بهداشت و انستیتو تحقیقات بهداشتی، دوره ۵، شماره ۱ (سال: ۱۳۸۶)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۸

نویسندگان:

علیرضا باهنر
حسین رشیدی
سوسن سیمانی
احمد فیاض
علی اکبر حق دوست
مجید رضایی نسب
محمدعلی راد

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: هاری از جمله زئونوزهای مهمی است که در ایران از دیرباز وجود داشته است و شیوع آن بویژه در حیات وحش همواره باعث ابتلای سایر حیوانات از جمله نشخوارکنندگان، سگ ها و گربه هایی که در تماس بیشتری با انسان هستند شده است. با توجه به بروز و تنوع اقلیمی هاری در استان کرمان، در زمینه اپیدمیولوژی این بیماری در جمعیت های حیوانی استان، مطالعه ای به انجام رسید. روش کار: طی سال های ۱۳۷۲ تا ۱۳۸۲ (۱۱ سال)، تمام موارد حیوانی که مشکوک به هاری بودند و نمونه ای از مغز آنها از طریق شبکه ها و اداره کل دامپزشکی استان کرمان جهت بررسی و تشخیص سرولوژی آزمایش Rapid (RFFIT) (Fluorescent Focus Inhibition test) و پاتولوژی (آزمایش اجسام نگری) به انستیتوپاستور ایران ارسال شده بود، شناسایی و نتیجه آزمایش آنها بررسی شد. سایر داده ها نظیر: گونه دام، شهرستان فرستنده نمونه، فصل، میزان بارندگی و دما به عنوان متغیرهای مستقل جمع آوری گردید و پس از ورود به نرم افزار SPSS، با آزمون های مجذور کای، دقیق فیشر، آزمون t، کولموگروف اسمیرنوف و محاسبه ضریب همبستگی پیرسون، تجزیه و تحلیل آماری انجام شد. نتایج: از مجموع ۳۶۲ نمونه مغز حیوانات مشکوک به هاری، ۳۰۱ مورد (۸۳.۱۵٪) مثبت بوده است. تغییرات سالانه تعداد نمونه های حیوانی مشکوک به هاری و تعداد نمونه های تایید شده هاری طی سال های مورد مطالعه، روند صعودی را نشان می دهد؛ که این روند از سال ۱۳۷۹ تا ۱۳۸۲ محسوس تر است. در کل استان کرمان، شهرستان جیرفت (با ۱۱۹ نمونه تایید شده) بیشترین و شهرستان بم (با ۴ نمونه تایید شده) کمترین موارد هاری را در حیوانات داشته اند. لذا، بیشترین و کمترین مقدار ارزش اخباری مثبت (Positive predictive value) بر مبنای تشخیص کلینیکی هاری حیوانات، به ترتیب در شهرستان بردسیر با ۹۵.۸٪ و در شهرستان بم با ۵۷.۱٪ بوده است. گاو و گوسفند در بین حیوانات اهلی، بیشترین و نوعی جونده به نام خدنگ (Mongoose) در میان حیوانات وحشی، کمترین فراوانی ابتلا به هاری را در استان داشته اند. شیوع بیماری در حدود ۵۰٪ از نمونه های روباه، ۴۰٪ از سگ ها، ۷۰٪ از گرگ ها و ۳٪ از شغال ها ثبت شده است. با کاهش بارندگی و افزایش متوسط دما موارد مشکوک و موارد تایید شده حیوانی تا حدودی افزایش یافته است. نتیجه گیری: افزایش جمعیت سگ های ولگرد و روی آوردن این حیوان و حیات وحش به علت تغییرات اکولوژی به سمت شهرها و روستاها می تواند از عوامل گسترش هاری در حیوانات منطقه باشد. به علاوه یافتن این نکته که در بین حیوانات مهاجم، روباه بیشترین نقش را دارد، اهمیت این حیوان را در انتقال بیماری بیش از پیش نشان می دهد و لزوم مطالعات بیشتر در زمینه اکواپیدمیولوژی بیماری را گوشزد می نماید.

کلمات کلیدی:

Animal rabies, Province of Kerman, زئونوز، هاری حیوانات، استان کرمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1718771>

